

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: PAA KLINTEN

Citation: Aarestrup, Emil: "PAA KLINTEN", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 257. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid77627/facsimile.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

PAA KLINTEN.

I Jeg gik den aarle Morgenstund,
Hvor Klintens steile Kyst
Bedækker med en Bøgelund,
Som med et Slør sit Bryst.

II Jeg havde mange Doner sat
Med Rønnens røde Dusk,
Og søgte nu, hvad Fangst i Nat
Mig bragte Blad og Busk.

III Men tomme mine Snarer hang,
Hvert Bær bortsnappet frækt
Af Fuglene, som sang og sprang
Paa alle Qviste kjækt.

IV Hvor Kilderne, med Skummet hvidt,
I Dybet ned sig snoc,
Forbittret knagede mit Skridt
Paa Klintebækkens Bro.

V Skal selv den mindste Fugl paa Green
Undslippe mine Baand?
O er der ei i Verden een,
Som flyver i min Haand?

VI Mod Havet faldt mit Blik — hvor blankt,
Med Horizontens Duft,
De brede Bølger milelangt
Gjenspeile Himlens Luft.

VII Jeg saae — hvad var det vel jeg saae,
Hvor Klinten skraaner huul? —
En Rede i de fine Straa!
Et yndigt Fugleskjul!

VIII Af Tjørnebusken oversneet,
Sad hun, det muntre Barn,
Som jeg af Alle helst gad seet
I mine spændte Garn.

IX Straahatten slængt i Græsset hen
Og Handskerne derhos —
Et Blad Papir, en Blyantspen
Paa Kampestenens Mos.

X „O hvilken Udsigt — raabte hun —
Fra denne Plet! Hvor smukt!
Den hvide Klint! det blanke Sund!
Og Fiskemaagens Flugt!

XI „Hvormange Skibe? — Seer jeg ret,
Saa øiner man kun tre.

Hun rakte mig sin Guldlorgnet —
Nei, der er flere, see!“

XII Jeg havde aldrig Søen seet
Saa blank, saa klar, saa fuld —
Jeg havde aldrig Jorden seet
Saa grøn, saa frisk, saa huld —

XIII Jeg havde aldrig Himlen seet
Saa blaa, saa stor, saa varm —
Som gjennem denne Guldlorgnet,
Der hang ved hendes Barm.

XIV Hun maatte rykke mig saa tæt,
Omslyngt af Kjædens Guld.
„Tæl dem nu rigtigt! See dem ret!“
Bad hun mig tillidsfuld.

XV I Donen ingen Jægers Haand
Fandt nogen Hals saa fiin,
Som den, Lorgnettens Fangebaand
Paa Klinten gav i min;

XVI Men Fuglen, jeg i Slyngen fik,
Var ikke qvalt og død —
Lyslevende de klare Blik!
Og Kinden rosenrød!

XVII Saa fager laa hun i mit Net,
Saa sky og dog saa øm,
Saa flygtig, flagrende og let
Som Englen i en Drøm.

XVIII Kan det da falde Nogen ind
At lægge mig til Last,
At med et freidigt Jægersind
Jeg holdt mit Bytte fast?

XIX At medens Søens friske Vind
I bløde Blomster gik,
Vi henrykt hvilte — Kind mod Kind —
Et saligt Øieblik!

XX At i den svalde Bøgelund,
Mens alle Fugle sang,
Vi stille mødtes — Mund paa Mund —
For første — sidste Gang!
